

Umrlemu očetu.

(24. prosinca 1899.)

Moj oče, tam gori na žalem hribu
utrujen končal si svoj zadnji pot.
Po kratkem, a burno boleznem življenju
naposled le našel si varen kot.

Na smrtni postelji dal si mi roko
in dolgo mi v lice gledal zavzet;
potem pa si vzdihnil tiho, globoko:
Moj sin, moj sin, oh kaj je ta svet!

In jaz sem imel besede na ustih:
„Kaj svet je? Bojišče — in ranjenci mi.“
A jaz sem molčal v neznani goresti,
v solzah so stopile besede v oči.

No, zdaj ti ta svet ni več na mari,
v katerem živeti še moram jaz;
odgrnil ti Bog je, božji stvari,
ljubezni, resnice svoj večni obraz.

Zdaj tam si se lahko sam prepričal,
da sodi svet drugače, kot Bog,
da človek, ki hoče pošteno živeti,
največkrat umrje sredi nadlog.

Vem tudi: premnogo moje dejanje,
katero si strogo sodil nekdanj,
a vselej odpustil očetovsko milo,
še vse mileje odpustil bi zdaj.

Saj piješ iz vira tiste ljubezni,
ki svet jo samó po imenu pozna.
Usahni solza! — Blagor ti, oče!
Jaz potnik sem še, a ti si doma.

Usahni solza! Ali pa teci!
Oh, oče, v grobu se sladko spi.
Ne jokam za tabo, le jokam nad sabo:
kedo je srečnejši, jaz ali ti?

Anton Medved.

Vseh vernih duš dan.

Le pojdimo družno na grobe
ob glasu zvonov jokajočih
obujat si v duši podobe
prijateljev, v zemlji venočih!
Kaj sanjate, ljubljene znanci,
pod hladnimi strehami rušenj?
Mar toži se morda vam v spanci
po prejšnjem življenju? Oh ne!
Vi niste — le mi smo izgnanci
na kraju bridkostnih preskušanj,
kjer slasti minljive so vse.

Vojaki brez upanja zmage
boreči se hujše trpé,
kot roke zmagavčeve blage
ujétnike varno držé.

Prebili ste bojno trpljenje,
združili na mirni se vrt.
Oh kaj je to naše življenje,
oh kaj je, kot — boj zoper smrt!

Le pojdimo družno na grobe
mi, četa vojakov potrta;
obujat si v duši podobe
prijateljev z mirnega vrta!

Anton Medved.

Na grobéh.

Grobovi, grobovi nebrojni...
O snívajte sladkó,
vi dragi, nezabni pokojni,
počívajte sladkó!

Vesel je vseh mrtvih dan!
V to mrzlo, viharo življenje,
v to čudno pozemsko vrvenje

veselo nam nosi povest:
da sléharni boj enkrat je končan,
da src je minljiva boleost...

O snívajte sladkó,
vi dragi, nezabni pokojni!
Utihnili za vas je vik bojni —

Ti rósni, nagrobni cvetovi
pomládí so zláte znakoví,
ki v večnosti cvetè —
Te luči, po grobih plamteče,
to nade so vaše blesteče,
izpolnjene zdaj vsè...
Počívajte sladkó!

M. O.